

Sygn. akt I CSK 176/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku K. G. i A. M.
przy uczestnictwie Miasta W. i E. P.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Miasta W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 listopada 2012 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od Miasta W. na rzecz wnioskodawczyń kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Miasto W. uzasadniło wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania:

1) występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: - czy gdy posiadacz z powodu choroby lub innej przyczyny ma ograniczoną świadomość, konieczne jest w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia uzyskanie przez sąd wiedzy specjalnej (opinii biegłego) na potrzeby ustalenie istnienia podmiotowej przesłanki posiadania samoistnego (woli władania jak właściciel),

2) potrzebą wykładni art. 172 w związku z art. 339 i 340 k.c. w zakresie dotyczącym wpływu stanu świadomości posiadacza na charakter posiadania i bieg terminu zasiedzenia,

3) oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Tak umotywowany wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa, a wskazana we wniosku kwestia nie może być uznana za zagadnienia tego rodzaju. Posiadaczem może być niewątpliwie także osoba niemająca zdolności do czynności prawnych lub świadomości albo swobody w powzięciu decyzji lub wyrażeniu woli. O tym, czy dana osoba włada rzeczą jak właściciel, decyduje przede wszystkim stan zewnętrzny, wskazujący na taki związek tej osoby z rzeczą.

Z tych samych przyczyn brak także potrzeby wykładni wskazanych w skardze przepisów prawnych.

Nie ma również podstaw do uznania wniesionej skargi za oczywiście uzasadnioną. W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 §3 k.p.c. w związku z §6 pkt 6, §7 pkt 2 i §12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).